

Habakuk

12

Reimmichlova povest podmačena — Z dovoljenjem založbe

»Ne, ničesar ne! Nič ti ne bi hasnilo, le bolelo bi te. Preden pa se oženiš, ti bom vse povedala.«

Habakuk se je naslonil na mizo, glavo si je zakopal v dlani in se je stresel od razburjenja.

Tedaj ga je jela Cenca bodriti:

»Nikar si tega tako k srcu ne jemlji! Kar se je zgodilo, se je pač moralo tako zgoditi in je bilo tudi tako najbolje za tvoje starše. Le dobro so ti hoteli... Zdaj pa moraš pozabiti nanje in se samo nas držati. Jaz, Marička in Luka smo ti najbližji na svetu in z Maričko boš lahko kdaj še srečen. Premisli si vse to, kar sem ti danes rekla, in čez kak dan ali teden mi daj glas, da bom vedela, kako si se odločil!«

Habakuk je bil slabe volje. Ko je opoldne zopet mahal nazaj proti št. Petru, mu je bila glava polna težkih misli. Svoj sklep pa je že storil. Da bi vse življenje z vozom cincal od Podkrajja do Tržiča in nazaj, nak, tega pa ne, najsi bi desetkrat toliko zaslužil! In Maričke vzeti tudi ne mara, za nič ne!

VIII.

Ob nedeljah in praznikih je Habakuk po večernicah rad šel na bližnji Hom, prijazen grič kake pol ure hoda od št. Petra. Na kraju jase se je usedel na perelo klop, odkoder je bil lep pogled po dolini in okolišnih hribih. Tu sem si je vzel kako knjigo in bral ali pa se vdajal lepemu razgledu.

Na Veliko Gospojnico je bil popoldne spet tu zgoraj. Ali danes mu ni bilo mar lepe pokrajine, čeprav se je vsa v soncu sijala. Nekaj časa je listal po knjigi, ki si jo je prinesel s seboj, pa jo je kmalu položil na klop zraven sebe in je zaprl oči ter zasnanj vase.

Iznenada je začul rahle korake in, ko se je ozrl, je zagledal poštarico. Obblečena je bila v svetlomodro letno obleko, na glavi je imela širok slamnik, ki ji je senčil cvetoče obličje.

Skoraj prestrašil se je in vendar ga je nekaj prijetno pogrelo. Skočil je in jo pozdravil:

»Bog vas živi, gospodična! — Kod pa ste si vi semle zašli?«

»Pač po tisti stezi kakor ti, hihhi,« se je zasmejala; »ali si smem malo oddahniti?«

Ne da bi čakala na odgovor, se je usedla na klop, Habakuk pa je zraven nje obstal.

»Ali ste dalje kam namenjeni?« je vprašal, da bi se rešil iz zadrege.

»Ne, samo do semle. Rada bi bila kdaj na samem s teboj govorila.«

Fant se je zagledal v ljubko dekle. Ta pa je koj nadaljevala:

»Habakuk, zdaj pa mi po pravici in po resnici povej, zakaj mi hočeš tisto veliko denarja kar tako podariti! Povej mi, zakaj; drugače tega ne sprejemem.«

»Gospodična, jaz o kakem denarju ne vem ničesar,« je odmahnil.

»Ne, ne, tako se danes ne bova zmenila. Danes se morava do kraja pomeniti... Prosim te, naj, da ti v majhnih obrokih vrnem, kar sem ti dolžna. — Vrniti moram. Drugače ne maram.«

Habakuk je mrko strmел v tla in je potem žalostno dejal:

»Gospodična, če po sili hočete, ne morem kaj. Ali s tem mi jemljete veliko veselje.«

»Kako neki? Zakaj neki?«

»Glejte, nikogar nimam na svetu, ki bi mi... Veste, če potem komu, ki mi... ki mi je...« začelo se mu je, potem pa je naglo končal: »Če hočem komu kaj ljubega storiti pa ta to zavrže, tedaj — tedaj me mora to boleti.«

»Kaj, kaj si rekel, Habakuk? Jaz... jaz... Ali je res?« je vzdiknilo dekle in planilo pokonci.

»Da ste mi ljubši ko kdorkoli, to ste vendar že morali spoznati,« je dejal vdano in povsili glavo.

Tedaj — preden še je prav vedel, kako — je stopilo dekle k njemu, se mu vrglo okoli vratu in ga poljubilo na lice.

Po sili se ji je izvil in stal pred njo ves rdeč. »Gospodična, to ni prav, to je greh,« jo je pokaral.

»Saj vendar ne more biti greh, če te imam rada,« je zaihtela, »ti me moraš tudi rad imeti in saj me imaš rad, kajne? Reci mi da!«

»Bog ve, da je res... Toda to je nesreča zame,« je zasopel.

»Zakaj nesreča? Saj bova srečna, tako srečna!«

»Žal da ne... Ljubezen, ki je kar tako, je greh in zaradi nje bova oba nesrečna.«

»Saj se bova oženila. Ti zaslužiš prav lepo, moja plača pa bo tudi vedno večja.«

»Dolgo ne bom več imel službe tu pri št. Petru. In če bi jo tudi imel — vas, ki ste mestna in gospodična iz častite družine, bi moralo biti sram, če bi vzeli mene, ki sem pismonoša in Habakuk Nišer.«

»Tiho, lepo te prosim! Meni si najljubši človek na vsem božjem svetu. Ko bi imela med tisoči možskimi izbirati, ko bi bili najboljši in najimenoitnejši, nobenega bi ne marala. Le tebe bom vzela. Če pa me ti ne maraš, bom ostala do smrti sama.«

Fanta je zopet do mozga spreletelo. Malo je pomislil in potem dejal:

»Gospodična, ali me počakate? Tri, štiri leta?«

»Deset le, če hočeš,« se je rotilo dekle. »Le rad me moraš imeti.«

Tedaj je spregovoril toplo in pristržno ter dejal:

»Milka, vedno te bom imel rad. Moja ljubezen bo trajala do konca in nič mi je ne bo vzelo. To ti obljubljam: nikdar ne bom vzel katere druge kakor le tebe. Če tebe ne, potem nobene ne.«

»Habakuk, Habakuk, ljubi!« se je gospodična razvnela. »Zdaj si me vendar začel tikati in z imenom si me zaklical. Zdaj si moj, jaz pa tvoja.«

Zopet ga je hotela poljubiti, on pa se je rahlo branil in menil:

»Milka, pametna bodi! Pridna bodi!... Marsikaj se morava še pogovoriti. Če dava srcu prvo besedo, bo glava kmalu šla spat.«

»Kako misliš?«

»Poslušaj! Pustil bom službo pri št. Petru in bom šel, čim bo le mogoče, na učiteljsko. V štirih, najpозnejše v petih letih bom tako daleč, da bom lahko zaprosil za kako učiteljsko mesto. Tedaj, Milka, tedaj pride čas, ko boš ti moja in jaz tvoj.«

Veselo mu je gledala v lepe, svetle oči. Ali zaskrbelo jo je in je rekla:

»Moj Bog, študiranje je draga reč! Tvoj denar pa sem ti jaz vzela. Zdaj moraš pustiti, da ti svoj dolg počasi vračujem.«

»Milka, stori mi to in ne zini nikdar več kaj o tem! Nikdar več ne! Tvoja dolžnost je, da podpiraš svojo mater, ne pa mene.«

»Če pa boš v stiski?«

»Ne bo hudega. Za začetek imam denarja dovolj, pozneje si bom pa že pomagal. Morda mi kaka sreča nanese cel šop denarja od kjekod — Bog si ga veji!«

»Habakuk, ti si mi toliko dobrega storil, jaz pa ti nimam ničesar dati.«

»Ti si mi več dala kakor jaz tebi. Kaj boljšega bi si želeli ne bil mogel, kakor si ti, Milka.«

»Torej me imaš rad, zelo rad? To mi moraš zmeraj in spet in spet povedati.«

Fant se je zresnil, čez nekoliko časa pa je dejal:

»Milka, to, da se imava rada, je gotovo in, da si bova zvesta, je tudi gotovo. Zdaj pa ne črhni ne besede več o tem, dokler se ne bova zvezala pred Bogom in pred ljudmi!«

»Habakuk! Zdaj se morava vendar večkrat sniti — tako na samem kakor danes. O čem drugem pa naj se ob takih prilikah meniva kakor o tem, kako se imava rada in kako bova srečna?«

»Skrivaj shajati se pač ne smeva.«

(Dalje sledi)

MALE OZNANILA

SLUŽBE

Razpisuje se služba organista in cerkovnika. Prednost ima samaki, ki rad pomaga pri gospodarskem delu, ali poročeni, ki je obrtnik. Župni urad Maribor, Poljčana. 586

Ofer z dvema osebam se sprejme. Maribor, Košaki 40. 578

Ofer z dvema delovnimi močmi se sprejme. Maribor, Košaki 11. 578

Sprejme se vinčar ali ofer z dvema ali tremi delovnimi močmi. Naslov v upravi lista. 577

Sprejem majerja. Jarosina št. 39. 578

Hlapca srednjih let, ne oženjen, s spričevaji, pošten delavec, h kravam in za kmečko delo, sprejme Plohl, Ptuj, Muršičeva ulica 4. 582

Delavsko družino (ofer) z najmanj štirimi delovnimi močmi, brez malih otrok, se sprejmejo za stalno. Oskrbništvo Rogoza pri Hočah. 540

RAZNO:

Pozor! Mostna tehtnica v prav dobrem stanju se takoj proda. Josip Kirbis, Vetrinjska 3. 583

Kupim rabljene, dobro ohranjene cevi za vodo na turbino, 18 metrov, notranji premer 13 do 20 cm. Brezovnik Matija, posestnik, Poljana, pošta Rečica ob Savinji. 581

Cepljeno trnje in korenjake prodaja Turja, Modraža, pošta Studenice pri Poljčanih. 581

Prebivalci Gornje Svete Kungote in okolice, obiščite trgovino Ivana Klanjšek pri Gornji Sv. Kungoti! Dobili boste po zelo nizki ceni vsakovrstno blago za obleke, sveže specerijasto blago, najboljše banatsko moko ter zanesljiva poljaka in vrtna semena. 543

Zahvala. Podpisana se iskreno zahvaljuje »Karitas« za poštno izplačilo posmrtnin našega domačega zastopnika g. Maček Antona toplo priporocava. Sv. Peter pri Mariboru. Krajnc Marija, Cafuta Jurij. 574

OGLASI

v „Slov. gospodarju“ imajo najboljši uspehi